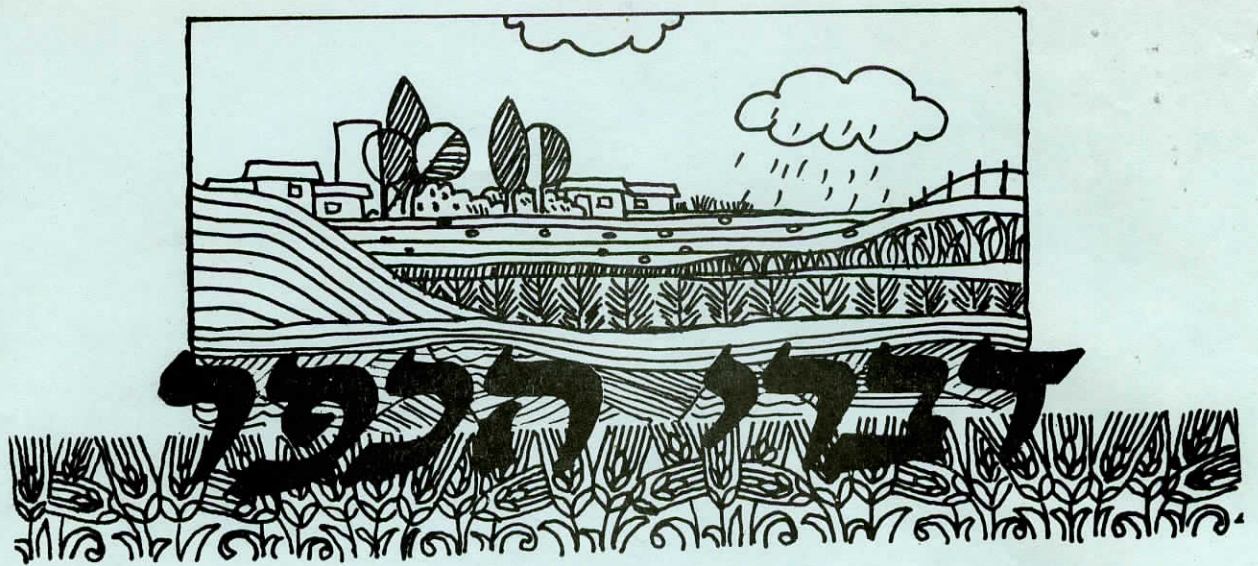

פ**ן**ר**י**ם

פ*ן*ר*י*ם

פורים

(א) פורים השנה בנושא

"עולם החלומות"

כל מי שיתעורר בלילות הקרובים מזיע,
רטוב, קר או עם חיוך קל על הפנים,
נדרש להתחיל במלאכת הכנת התחפושת!

(ב) "זיג בוקסי" -

הזיג-בוקס (מחסן תחפושת) נמצא

במצב של ריקנות מוחלטת. אי לכך,

ובתהאם לזאת עומדת חבית לתרומתכם

הנחמדה במלתחה של חדר האוכל!

כל תרומה תבורך.

אחראית: שרה קורנבליט

צוות פורים: אורן ק., רפי פ.,

מיכיל מ., דני פ., גילי ק.,

אילת ס., רקפת ה.

מה נשמע?

* אביב הגיע - פורים בא! היות והשנה היא שנה מעוברת, יש אדר שני וכל התאריכים, הזמנים קצת השתבשו. אז כנראה האביב כמנהגו נוהג וסופיע עכשיו, למרות שעדיין לא פסח. הנושא בפורים, זה עתה התבשרנו: חלומות. חלמנו כאן הרבה חלומות - האם התגשמו, ולו רק במעט? בכל אופן, בפורים נוכל שוב לחלום - ובלי יומרות ובלי מעצורים - חלומות ורודים.

* מאזן המשקעים באיזורנו בכל רע - קצת מעל חצי הכמות הממוצעת השנתית. לעומת הדרום, ששם ירדו גשמים מעל המצופה.

* מה עוד נעשה בכפרנו הקטן? השבוע אירחנו כמה סוכני תיירות, שברצוננו לעניין בכל אותם הדברים, שיש לנו להציע. כנראה עדיין לא סוכס איתם דבר, אך מה שיכולתי לדלות מהמארגנים הוא שהם התרשמו מהסיוור לאורך הירדן מגשר בנות יעקב עד לדרך שמובילה למשק. הם קיבלו הסבר, ראו את הפארק, אכלו בחדר-האוכל - ונקווה לטוב. בתור קוריוז - היה ביני-הם אחד בשם איציק ברמן, סוכן נסיעות, שפעם - לפני הרבה שנים - היה גם חבר כפר הנשיא. עולם קטן.

* ובאותו עניין של חיפוש מקורות פרנסה נוספים, נשלחו מאות חוזרים לבתי-ספר ואגודות ברידג' בארץ על סמינר ללימוד ברידג' לנוער - ומחכים לתשובות. בינתיים התלבשו על שני הבתים שבזמנו היו "צבי-אריה" ואחר-כך כל מיני כיתות אחרות ומסדרים אותם לשמש מגורים לקורסים, שרוצים כאן לארגן.

* מה עוד? יעל לזין מכינה במרץ אדניות מעץ בכל מיני צורות למכירה עם צמחים, כמוכר. (דוגמאות לפני החממות של הרי וברנדה). הלן ליפשיץ התחילה לטפל ברגלי פציינטים מהסביבה (כמובן בשכר), וגם הקאזינו ייצא למקומות שונים בארץ, והפעם תמורת תשלום. כן ירבו.

* ידעתם ששרה'לה מרקוסון מקיימת חוגי התעמלות ותנועה במשק לכל הגילאים בהצלחה? עדיין יש מקום לעוד משתתפים (משתתפות, למעשה) והחוגים מתקיימים בימי א' וד' במחסן הבגדים, אך לקראת הקיץ בוודאי נחזור לפביליון.

* שמחה ביקרה במשק לפני שבוע. ביקור המולדת הקצר היה עסקי בעיקרו, אך שמחנו לראותה כאן יחד עם אורלי, שגם היא הגיעה מאילת הרחוקה.

* ועוד פנים מוכרות, ולאו דווקא לביקור אלא לצמיתות (כך מקווים) זאת, רינה לופוב, שהר-גישה צורך להיות איתנו בזמנים קשים. כל הכבוד!

* לפני כמה שבועות הוזמנתי ע"י "המשביר המרכזי" לכנס קרמיקאים, לשמוע הרצאה בעניין גלזורות מפני נציג חברת "דגיסה" מגרמניה, שמשווקת את החומרים לארץ דרך "המשביר". מה גדולה היתה תדהמתי כשעבור שבוע נודע, שחברה זו מייצאת כמיקלים ללוב ובזמנו סיפקה את גז הצקלון למחנות ההשמדה. כתבתי מכתב מחאה חריפה ל"המשביר המרכזי" ומחכה לתגובה.

* ג'ק בר-נתן עוסק זה כמה שבועות בהתקנת הבמה באולם ההתכנסות (וההתפזרות). מה פתאום במה? שואלים. הלא היתה במה. והסיפור הוא כך: כשבנו את הבמה כדי להכינה לפתיחה החגיגית, העצים עדיין היו רטובים. במשך הזמן התייבשו והתכווצו ולכן התהוו סדקים גדולים בין הקר-שים. וכדי שהשחקנים לא יפלו בין המרווחים, חלילה, שוקד הנגר שלנו ומתקין את הבמה מחדש.

* קבלת שבת. מי שהתיישבו בערב שבת שעבר בחלק החדש של חדר-האוכל, כדי להשתתף בשירה, הופתעו להיווכח שהטקס הועבר לחלק האחר של חדר-האוכל - ויצאו קרחים מכאן ומכאן.

* ולסיום נאחל החלמה מהירה לפרל, למר פרנק ולנוקי (שכבר ראיתי בבית) ולכל המנוזלים והמשופעים (מלשון שפעת).

שבת שלום - יעל נמנוב

מזל טוב... מזל טוב

י מ ל ה ו ל ד ת

11.3 - 5.3.98

י מ ל נ ל ש ו א י נ

5.3.89 איירין ונוקי שיין

7.3 אליין ואלן איסטון

10.3 גליה ויונתן טובס

5.3 תמר וולפין
6.3 ליאן וולר (נכדה של כהן)
7.3 שי ויטהם
איתן משיח (נכד של סינה)
8.3 מיכאל ארנברג
דרור קולינס
עזר ניצן
נעה אורן (נכדה של רלינס)
ארבל בידק (נכד של אב)

9.3 מיכל סגל
קטי גולדברג
ג'ניס בן-חיים

10.3 פרנקי גליק

11.3 טניה ברלו

מ ז ל ט ו ב

לד"ר ג'ים ואורלי שלום

עם הולדת ה ב נ

תודה מקרב לב

אנו רוצים להודות לצוות המרפאה ולכל החברים שהושיטו יד עוזרת בשבועות האחרונים בשעת מחלתו של נוקי. טוב לדעת שיש תמיכה בעת צרה.

איירין

?????

האם אין אחראי לאיסוף

או הזזת שאריות הבניין הנמצאות במרפסת החדשה של חדר האוכל, ומחוך לחלונות?? גם זה עניין של כסף?

ריני כ.

קבלת שבת

הערב בשלום, בטקס קבלת השבת הרביעי, חודש ימים של ניסוי מתכונת חדשנית, שהיו בה כמה מרכיבים:

- * ניסינו למנוע את התופעה של סגירת דלתות חדר-האוכל בפני המאחרים לבוא או שאינם רוצים להשתתף בקבלת שבת. כל אחד רשאי להיכנס לחדר-האוכל גם באמצע הטקס וברוב המקרים עושים זאת מבלי להפריע לאלה שמקריאים ושרים.
- * ניסינו לבדוק, מהו המקום הטוב ביותר מבחינת מספר המשתתפים בקבלת שבת. התחלנו באגף הקטן ואחרי שנמסר לנו שמספר לא מבוטל של הבאים לקבלת השבת לא מצאו מקומות ישיבה, העברנו את הטקס לאגף הגדול. עם החברים ששינויים אלה הביכו אותם הסליחה. לא היתה שום כוונה להרגיז את אלה שאינם חפצים בקבלת שבת.
- * אנחנו עדיין תוהים, מהי השעה הטובה ביותר לקבלת שבת. יש שתי אסכולות: אחת גורסת רבע לשבע (18.45) והשנייה טוענת שהשעה שבע (19.00) עדיפה. בשאלון, שאנחנו מקווים להפיץ השבוע, יתבקש הציבור להכריע.
- * יש עדיין חברים שחושבים שכדאי לערוך את קבלת השבת במועדון ולאחריה יירדו המשתתפים בה לחדר-האוכל לארוחת ערב. הסיבות נגד הצעה זו הן גם ענייניות וגם טכניות: אין מספיק מקומות ישיבה במועדון; ההצטרפות של מספר רב של סועדים לתור ליד הדלפק אחרי הטקס תסבך את עובדי חדר-האוכל והתורנים ותגרום לכלבול ולא-נעימות. בשיטה הנהוגה כרגע יש תמיד האוכלים לפני הטקס וגם כאלה שמעדיפים לאכול לאחר סיומו. ברוב המקרים ניגש אחד מכל משפחה להביא אוכל מן הדלפק. ולעצם העניין - נעים ומקובל יותר לערוך את קבלת השבת ליד השולחן בו אוכלים מאשר לעשות את קבלת השבת לטקס נפרד.
- * עדיין קיימת בעיה של כמות הצלחות, הצלוחיות והסכו"ם, אבל גם בלי קבלת שבת קיים מחסור זה ורק הזמן יביא שיפור.
- * עד אהה לא קיבלנו טענות מצד העובדים בחדר-האוכל בליל שבת או מהאחראים לסידורי ההגשה בארוחת ערב זאת.
- * לא המשכנו עם המנהג של מקומות קבועים, אם כי יש בוודאי חברים שיטענו שנוהג זה הבטיח להם מקום לשבת עם משפחות קבועות. הזיכרון אומר שחיפוש אחרי מקומות (ברשימה שמחוץ לחדר-האוכל ואח"כ בפנים) גרם לפקקים ליד הרשימה ולחיפוש אחרי המקום (שלפעמים שונה עקב תוספת אורחים וכו'). גם על זה שאלה בשאלון.
- * נתנו לכל משפחה שהקריאה בטקס יד חופשית לבחור את החומר ונגמא לנו שעד עתה נתנה שיטה זו תוצאות מעניינות, נעימות ומגוונות.
- * קיימת בעיה טכנית של מיקום הרמקולים. איציק בן-דור, שטרח לעזור מעל ומעבר לנדרש, עשה לפי מיטת יכולתו להעמיד אותם כך, שמירב חברים ישמעו. אבל התיקרה החדשה במנחה ואין כרגע שום סידורים לתליית הרמקולים.
- * בהזדמנות זו ברצוננו להודות לכל החברים שטרחו כדי לאפשר נסיון חידוש קבלת השבת:

(סוף בע' 7)

זוהי הכותרת:

”למה זה שאבא שלי כותב מאמרים ארוכים, אז לי צריך לקצר את המאמר בחצי?”

אז ככה.

ביום שלישי לפני שבוע גמרתי לכתוב מאמר שאיך אומרים - היה נראה לי די חשוב - והוא פרי מאמץ של כך וכך ימים.

ביום רביעי בערב טלפון מאנגה!

”שלופה שלום, יש לי בעיה עם המאמר שלך - הוא ארוך מדי ואני נאלצת לפרסם אותו

בשני חלקים. חלק אחד השבוע וחלק שני בשבוע הבא.”

”תראי” אמרתי לה, ”א” העניין די בוער לי (וב) אני לא רואה איך אפשר לחלק

אותו לשנים.”

”אנשים לא אוהבים מאמרים ארוכים” אומרת אנגה. - ”חברים רואים משהו כתוב על

יותר משני עמודים ולא טורחים לקרוא.”

”בכל זאת” - התעקשתי. ”זה די חשוב לי שהמאמר יופיע בשלמותו וזה גם דחוף לי.”

”זה קצת מאוחר” אומרת אנגה - ”המאמר כבר עבר הגהה ולמעשה וילי מדפיס את דברי

הכפר ברגע זה.”

כן. ככה.

ואז אם זה עוד נשמע גרוע אז ביום שישי, כשאני קורא את המאמר אני רואה שבאמת

חתכו באמצע משפט!

אז אני רוצה לשאול, אנגה:

”אם את מפקפקת באנטליגנציה של הקוראים של העיתון אותו את עורכת, שלא יקראו שום

דבר המשתרע על שני עמודים ומעלה - אז מה פתאום שמישהו בכלל יזכור איזה מאמר

שהתחיל לפני שבוע ונחתך בחצי ועוד באמצע משפט?

לנוחיות הציבור הנה תקציר 12 הפרקים הקודמים:

חריקת הבלמים העירה את הנמים במשאית בואכה מנסורה.

איכרי אום-ג'וני לוו אותנו במבט אפוף שעמום או אולי היה זה רחמים - מסביב

למשאית קיבל את פנינו המהום ערצבים, רחש הברחש ו-200 ביליון סלעים שחיכו

בסבלנות שנסקל אותם.

בלאק ג'ו אמר: ”בלודי פוקין הל - בוא נלך מכאן” - אבל ישר קפצנו ורקדנו שישים

ושבע פעם רצוף - ”אל יבנה הגלילה” - ועייפים אך רצוצים נפלנו לתוך תרדמה מאו-

שרת והתעוררנו כעבור 40 שנה כשלפתע -

המשך בעמ' 207. שלופה

עבודה בעד תמורה

(המשך מהשבוע שעבר)

דוד ארנברג

... כל הנתונים האלו של העבר לא כל-כך מעניינים, כמו הנקודות העקרוניות שהשיטה הקיבוצית מעמידה מבחינה כלכלית:

(1) כל הסיפור של "כל אחד לפי יכולתו ולפי צרכיו" מזמן אינו תקף. לדעתי - מה שנכון היום זה "כל אחד לפי רצונו ולפי יכולת הקיבוץ" - כלומר, אנשים היום נותנים כפי יכולתם רק אם הם רוצים, ולא נותנים כפי יכולתם, כפי שהיה פעם, גם אם הם לא רוצים.

ולגבי צרכים - הצרכים שלי הם שני רמברנדטים, עשר נסיעות מסביב לעולם, וארבעים ארוחות סיניות ב"בית" בטבריה. אז מה - הקיבוץ נותן לי את הצרכים שלי? הקיבוץ נותן לי את מה שהוא יכול להרשות לעצמו לתת לכולם.

(2) עורכת עיתון מפורסם בגליל כתבה פעם: "בעולם שבו אפילו השכיר בדרגה הבכירה ביותר מודע לאפשרות שיפוטר - ובגיל 65 בוודאי כבר אין חפץ בו, לנו מובטחת תעסוקה עד 120".

ובכן, אנגה - זה כלכלי לפטר אנשים או להוציא לגימלאות. כמובן שהיה עדיף שלכל בן-אדם יהיה בדיוק את התפקיד הטוב והמועיל שלו, אבל כיוון שזה לא קיים - מהבחינה הכלכלית הטהורה - עדיף שאנשים יהיו מובטלים, מאשר שיאישו משרות פיקטיביות, שלא תורמות למערכת. בקשר לעבודה עד 120 - כבר ראיתי פנסיונרים שמחים בחיים שלי.

(3) השיטה הקיימת לא מעודדת מצויינות. אין שום תמריץ חומרי לשעות ארוכות או נוספות למתח ניהולי או לייעול המערכת. א. יכול לעבוד שעתיים, וב. יעבוד שתיים-עשרה שעות והם יקבלו אותו דבר. ג. הוא מרכז ענף ורוצה שד. יעשה עבודה נוספת למען הענף מעבר לשעות העבודה הרגילות, ואמצעי השכנוע היחידי הוא המנהיגות של ג. או המצפון של ד.

המצפון הוא המדרבן אנשים לעשות את עבודתם (חוץ מזה שהם אוהבים את העבודה). אין גם אמצעי ענישה. (אי אפשר לפטר. אי אפשר לקנוס). מבקום מצויינות אנחנו בסופו של דבר מעודדים רק עצלנות.

(4) אנשים בקיבוץ לא צוברים בכסים - לטוב ולרע. לטוב, כי אתה יכול להגיע בלי כלום ולקבל את הכל. לרע, כי אתה יכול להיות פה עם הכל ולעזוב בלי כלום. הרגשת הקביעות של האנשים מתבטאת גם בכסים שהם יכולים לשפר או להוריש לצאצאים.

(5) מעבר לכל - קיימת ההרגשה הבסיסית שאנשים מטבעם לא שווים, ודיבורים על "שוויון הזדמנויות" לא עוזרים לחבר שחושב שהוא שווה יותר או רוצה יותר - לקבל יותר.

המשך ע 7

עבודה בעד תמורה - המשך מע' 6

ספציפית בענף הצאן אנחנו צריכים שומר - ושומר טוב. כרגע אנחנו משתמשים בשומר

מטובא, ואין לי ספק שפתרון של שומרים מכפר-הנשיא הוא יותר זול ויותר

אמין. כרגע אני משלם לשומר משכורת של 1,200 ש"ח נטו לחודש, שזה כמ-

עט כפול למעסיק המשלם מס הכנסה, ביטוח לאומי, ק.חולים וכו.

במקום זה אני מציע שחברים מהמשק יבצעו את השמירה בעד תשלום של 40 ש"ח למשמרת.

השמירה תתבצע עד סוף ספטמבר, שזה בערך 250 משמרות - סה"כ 10,000 ש"ח, שיתחלקו

לחברי המשק שיעשו את זה במקום משכורת יותר מכפולה לבן אדם מבחוץ.

הבעיות שכרוכות בזה:

(א) זה לא יהיה שוויוני כי לא כל אחד יוכל לעשות את זה. הייתי רוצה שברשימה יהיו

לא יותר מ-20 חברים שיכירו את העבודה, את השטחים ואת הבעיות הכרוכות בעד

כבשים בלילה.

(ב) עלתה ההנחה שמי שעובד בלילה לא יתפקד כמו שצריך ביום, בעבודה הרגילה שלו.

ובכן - יש הרבה מאוד חברים שעושים משלוחים (עד 7 פעמים בשנה) וממשיכים לע-

בוד יום עבודה שלם אחר כך, בלי שזה יפגע בעבודה שלהם. אפשר יהיה גם לחלק

לילה לשתי משמרות, ולמצוא פתרונות לבעיות שיצוצו לאורך הדרך.

בשבועות הקרובים אני רוצה להביא לאסיפה הצעה ש-

(א) חברים יוכלו לעבוד בזמנם החופשי ולשפר את מצבם,

בתנאי שזה מועיל לכפר הנשיא. (יצטרך לעבור המלצת ו. המשק).

(ב) את השמירה בשדות מרעה כפר הנשיא יבצעו חברים מהמשק, והכסף

בעד השמירה יעבור אליהם, לפי השיטה שהצעתי לעיל.

במהרה במהרה בימינו -

שלופה (דוד ארנברג)

(קבלת שכת - סוף) (מע' 4)

שרה דבולט, הדואגת למלווי השירה; המלווים שהיו עד עתה ג'וני ואורי גולן;

איציק, כמובן; צילה בן-רשף, שחיפשה ומצאה שירים יפים ומיכל דדוש שעיטרה את

השירון; אלק שהיה "שפן-ניסוי" ראשון ומוכן לחפש עצות, כדי לעשות את הסידורים

הסכניים טובים יותר.

* ולבסוף על השאלון: אולי הופעתו והאפשרות להצביע על הרצוי יתנו לחברים,

אשר מרגישים תסכול על אי-יכולתם להצביע בבחירות המוניציפליות, פיצוי מסויים.

חשוב שמקסימום חברים ימלאו את השאלון, כדי שהצוות שיזם את הניסוי יוכל להתכנס

ולסכם את התוצאות.

בשם הצוות

אריק ארנברג

בניו-זילנד יש אנטישמיות?

דודו פלמה

לטומי נאריק שלום וברכה. ראשית אני מודה לשניכם על תשומת-הלב. ושנית, הייתי רוצה להפריד את דברי תשובתי לכם לשניים, וזאת משום ההבדל שמצאתי בין תגובותיכם, שהוא ההבדל בין תגובה צודקת לתגובה צדקנית. טומי, נדמה לי שאני מסכים עם כל מה שכתבת אלי, עד כדי כך שהייתי מוכן לכתוב את הדברים שכתבת לי בעצמי. ומכאן שנותר לנו רק לבדוק את הציטוט שממנו עלתה צעקתך. לשאלת הפתקת, האם אינני מבין שהמאבקים שאני מנהל הם אבודים מראש, עניתי: "... לא אתקרנף, אעדיף לעזוב את הארץ. את זאת אעשה רק לאחר שאהיה משוכנע שאין לי אפשרות למצות את המאבקים הלא-אלימים, ורק לאחר שלאחריותי האישית לא ימצא יותר ביטוי בחלל הפוליטי-חברתי במדינה."

ובכן, הייתי אומר שיצא קצת מסורבל, אך בהתחשב בעובדה שזהו ראיון ולא מאמר שכתבתי, לא רע. אני מקווה שאתה מבין, טומי, שכל עוד תהיה נתונה לי אהדתך, לא אוכל לעזוב את הארץ! ומכאן אתה ודאי מבין שעדיין ארוכה הדרך שבה נפסע יחד, אם כי אולי תמצא שאנחנו נהיה די בודדים על הדרך הרחבה הזאת.

ובקשר לדברייך, אריק, תרשה לי לבלבל אותך קצת עם עובדות.

אינני נמצא כאן בגלל שרע לי במקום אחר, כפי שאתה מציין כסיבה שבגללה נמצאים כאן רבים. אני חי כאן, משום שנולדתי כאן ובשלב מסויים של חיי בחרתי להמשיך בכך. ובקשר למה שאתה כותב אודות אנטישמיות בעולם הרחב, דומה שבארץ רבים יותר הסיכויים להיתקל באנטישמיות על רקע היותך שונה מאשר בארה"ב. עיין ערך יהודי אתיופיה. נדמה לי גם שבמדינת ישראל כ-40 שנות קיומה מתו יותר יהודים מוות לא טבעי מאשר בכל תפוצות הגולה גם יחד. ונדמה שבין שאר הביטויים לבריחה מ"סבלות הגולה" אתה יכול לראות באלפי בני עמנו יהודי בריה"מ, שמעדיפים לסבול את גולת ארה"ב מלבוא ולהתחלק עימנו בחלום הציוני שלנו, המפוקפק כל-כך היום. אתה טוען, אריק: "ששם, בשלטון האומות, אין בגלות שום בשורה לאדם בעל-נפש. אין הגינות פוליטית. אין נכונות להתמודד עם בעיות של רוב ומיעוט אתניים באופן עקיב. יש שם אפליה וכל עוד יתהלך על פני האדמה אדם אחד המכנה את עצמו יהודי, תהיה שם אנטישמיות." סוף ציטוט. דברים יפים. ועכשיו, אריק, בוא נשאל, איפה היא הבשורה שאתה מוצא אצלנו בארץ לאדם בעל-נפש ולא בעל-גוף. ואיפה ההגינות הפוליטית? בוודאי לא בהחזקת 1,700,000 בני-אדם ללא זכויות במשך 21 שנה. איפה ההתמודדות עם בעיות של רוב ומיעוט אתניים באופן עקיב? וערבי כבר קיבלת לקיבוץ שלך? מה החוכמה הגדולה לא לחיות תחת שלטון האומות ולעשות את כל מה שאתה נמלט ממנו שם, כאן. אני אומר שזוהי עילה עלובה למדי לרצות להיות כאן בגללה. ולכן אעשה כל שבידי כדי ששרע והטפשות שכאן ייעלמו. ואני מאוד רוצה שיהיה ברור שיש לי קו-אדום. ואני משוכנע שלהימצאותי כאן יש מחיר. אולי אחת הסיבות לחולשת עמדתך, אריק, היא דווקא העובדה שאתה נמצא כאן ללא תנאי ושהקו האדום שלך ושל רבים אחרים נמצא כל הזמן בני-סיגה מתמדת, בהתאם להתקדמותכם בזמן ובאירועים. ובאמת, אריק, מתי שהוא תצטרך להדביק את הקו האדום הזה שלך בדבק מגע מספיק חזק, כדי שידבק למקומו, ואתה תוכל סוף סוף להגיע אליו, לאחר כל הדברים היפים האלה שאתה כותב ומשמיע. ויתכן מאוד שעוד תגיע העת, כשיתברר לכולנו שהחלום הציוני מתגלם בעצם בהמשך שליטתנו על עם אחר לנצח נצחים. ושמתוך דבקות בחטאת שומרון לא ימצא בני אדם חכוח לפשרה. אז אולי תהיה בכך ההוכחה הטרגית שהעם היהודי איננו ראוי להיות עם ככל העמים ואולי הנסיון המדיני הקצר, שהתחולל כאן בעשרות השנים האחרונות יוכיח, שהעם היהודי הוא בעצם יצור מיתולוגי, שמאבד את כוחו בכל פעם שהוא נוגע באדמה שהיא שלו. ואז נצטרך, בלית ברירה, להעדיף את "יסורי הגולה" על הבלי הכיבוש המשחית ונצטרף אל שאר בני עמנו ה"סובלים" בגלות.

אבל זה יהיה באשמתנו, כמובן.

ואגב, האם לדעתך היו דורשים בניו-זילנד מיהודי אתיופי לעשות הקזת דם, כדי להיות יהודי?

משלחת לפולין

אחרי עבודה רבה וגיוססים, בהם השתתפה חברת הנעורים, הושלם המימון לנסיעות 3 בנות י"ב לפולין (ענת, סיגל וירדנה). זה במסגרת משלחת מטעם ביה"ס והן נוסעות לשבוע ימים מ-16.3.89.

חשוב לציין שכל הכסף הדרוש הושג באמצעות עבודות וגיוססים וללא כל צורך בתוספת ממקורות המשק. הבנות עבדו קשה וכו בזמן היו עסוקות בהכנות לבחינות הבגרות, רשיונות נהיגה וכל מיני התחייבויות אחרות.

בחזרתן מפולין יארגנו ערב מיוחד שיוקדש לחוויותיהן בביקור. כל הכבוד על המאמץ וההתמדה שלהן ונאחל להן נסיעה מעניינת ובטוחה.

רבקה - אבי

*

ברצוננו להודות לכל אלו שתמכו, התעניינו ועזרו לנו להגיע ולאסוף את הכסף לנסיעתנו לפולין במרץ. במיוחד אנו רוצות להודות לרבקה ואבי, ולחברת הילדים שמאוד התחשבה בנו ובאה לקראתנו.

וכן למוסדות המשק, שאיפשרו לנו לעבוד וחילפו ועזרו במציאת עבודות. תודה לכולכם

ירדנה - סיגל - ענת

"כל סוטה"

מכאן שביח?

מבחינה היסטורית גרידא, החל הכל כאשר מרכז ועדת-בנים נמרץ בשם משה בן-חיים חיפש אפיק חיובי לכשרונותיו הפוטנציים של צעיר פרוץ וידוע לשימצה, העונה לתואר דני במלי. כך החל הכל. מה שהחל בעצם כדף קשר לבנים, הפך עם הזמן לחוברת דקה ומעצבנת, שטרדה את מנוחת השכנים ("דברי-הכפר" ושותפיו). והנה, בעצם ימים אלה הגיע לידי ספרו היפה של ד"ר ניסים קלדרון: "הרגשה של מקום", שעוסק בהיבטים הספרותיים של מלחמת לבנון ז"ל, ובין 124 עמודיו ישנם ארבעה שעוסקים ב"כל-סוטה" הי"ד, והריהם לפניכם בחלקם, ביחד עם התזות הספרותיות שחבטו אנתו לעד בין דפים של ספר

הזאת. תנו קצת לראות בתים קורסים. [...] תנו קצת אוויר. תנו הנשום. אנשים יאני אומר עכשיו הלכה הרגל. הלכה לשווא הרגל הזאת.

[...]

מלחמה שאין, הקרב לא היה פה. ספורי בדים.

הכל עיוולת, מה רופס - לא היו דברים מעולם.

(רונן ירון, מכונת בצבע וית, כל סוטה, 16 ביולי 1982)

רונן ירון השתתף במלחמה אבל לא נפצע בה. הוא בדה את הפציעה. הבדיה הזאת מבהירה: "שיח לוחמים" היה ואיננו. במלחמה הזאת מדברים אחרת ומקשיבים אחרת. ב"שיח לוחמים" בא השיח הישר, היוצא מן הלב, לקחת את הזוועה שעברה על מעטים ולהביא אותה, במידת האפשר, אל המעגל החם, המקשיב, של הרבים. "פרקי הקשבה והתבוננות", כתוב בשער הספר לא במקרה נאמרו אז הדברים, והודפסו, בצורה של שיחה. הלוחמים שהקשיבו לאיש שדיבר, היו חשוכים למדבר וחשובים לקורא. גם הקורא הישראלי הוזמן להצטרף אל מעגל הולך ומתרחב של שיחה. המקשיב והקורא נתנו למשוחת, ולא רק קיבלו ממנו, והדברים שאמר הלוחם הושפעו מן האוזן השומעת של האזרח. חשוב היה שהכרסאליות, שהחיל מצא את עצמו מבצע, לא תישאר בפינה מבודדת ומרוחקת. החייל שם בפני הקורא הישראלי אמיתות נוראות, אמיתות שהדעת לא סובלת, כדי למצוא דעת שתסכול אותן. הקורא העניק לזוועה המשך, שם את הנקודה בתוך קו ורצף חיי היומיום של האזרח והקורא, תמונת המציאות שלו, כלי ההבנה שלו - כל אלה קיבלו מן השכול ומן ההריגה, מן הפציעה ומן סכל, ולא השאירו אותם רק למי שהתנסה בהם בגופו. האמיתות השגורות והאמיתות הבלתי-נסבלות היו זקוקות אלה לאלה. רק במשותף היתה מסוגלת האמת של הקורא לא להסתיר מעצמה את הקצה הרחוק שלה, את המחיר הכבד שלה. רק במשותף היתה מסוגלת האמת האיומה של החייל להיעשות דבר שאפשר לחיות אותו. עכשיו מדברת הבדיה. בפגישות של "שיח לוחמים" היתה הבדיה נחשבת לחילול הקודש. וידוי שאיננו אמת הוא מעשה הונאה. אלא שרונן ירון לא רצה להתוודות. מדויק יותר - הוא רצה לצעוק שאי-אפשר להתוודות, שאסור להתוודות. חלף הפרק של הלב הנשפך אל הנהר הגדול של השומעים. אני לא שופך את הלב ואתם לא שומעים; לא שומעים באותו מוכן ששמעתם ב"שיח לוחמים".

לא רק את הפציעה הוא רצה לבדות, גם את המלחמה הוא רצה להציג ספק כמעשה שהיה, ספק כבדיה. במתכוון אין ברשימה הזאת תיאור שכא להמחיש לקורא את המלחמה, לפרוש בפניו את הפרטים הרבים שמסביב לפציעה...

ביולי 1982, פחות מחודש אחרי שהחלה המלחמה בלבנון, הדפיסו צעירים בקיבוץ כפר הנשיא גיליון של "כל סוטה", עלון משוכפל שהם נוהגים להוציא מדי פעם. בגיליון, ובגיליונות שבאו אחריו, היו רשימות ושירים על המלחמה, רובם של אנשים שלחמו בלבנון. כמה מן התגובות עוררו הד, ובצדק: כך לא כתבו בישראל על מלחמות קודמות.

פתאים הבנתי: לשווא הלכה הרגל שיהי לשווא אני נכה חסרי-אונים מוטל על כיסא-גלגלים כמו ראש הממשלה. לשווא אני בוכה בשביל העם הזה, מדינה מתורכנת, אשר מתאגדת בעת מצוקה. "לשווא", תרשום את המלה הזאת לפניך. כבר בתחילת שבוע זה התקשרו אלי ממשרד הביטחון. שאלו איך רוצה את המכונית שלי: ארוכה, קצרה, אדום, כחול, או אולי בצבע וית, אוטומאט או לא אוטומאט? אוטומאט, צעקתי לתוך השפופרת, אחוז אמוק. אוטומאט? אתם יודעים מה זה אומר לי, המלה הזאת? "צרור אוטומאט", זה מה שאומר. צרור, שנקנס מצד אחד של הנפש, חור צר וסימפאטי, היוצא מהצד השני, לוקח אתו את הקונסנזוס האישני שלי לעולם הבא. עכשיו כבר אין לי קונסנזוס!

מבין מה קורה לי. אני מבין הכל לשווא.

[...]

אני בו לכם, אנשים: עוד לא נגמרה המלחמה ואתם כבר מפגינים. מאה אלף איש, אמרו ברדיו, בכיכר מלכי ישראל. מאה אלף נגד המלחמה. בחזית עדיין נלחמים חיילים. נלחמים למען המדינה הזאת, ואתם קורעים להם את המוראל בהפגנות שלכם. עוד לא נגמרה המלחמה ואתם כבר משקמים. רגע, תרגעו קצת, תנו ליהנות קצת מהמלחמה

הספר נמצא אצל דודו.

מי שמעוניין לעיין בו מוזמן לפנות אליו.

המכון למוסיקה בגליל העליון

י"א

בבוקר, באוטובוס הצהוב הנוסע לבית הספר ביקש מישהו למסור מעטפה למכון המוסיקה. התנדבתי. הזדמנות פז לכתבה ב"דבר".

"אולי תוכל לומר לי איפה נמצא המכון למוסיקה?" כך פניתי לנער שפגשתי ברחבה של אולם ההופעות בכפר בלום, וההוא, בלי אומר ודברים מיותרים הצביע לעבר הבניין הקרוב ביותר (הזכור בוודאי לחברינו הוותיקים שעברו את הכשרתם בכפר בלום כבית ילדים). באמת - בית מארך, חד-קומתי, בסגנון סוכנותי המקובל של התקופה ההיא. זה המכון למוסיקה? בהתקרבי שמעתי כבר צלילי כינור בסולמות עולים ויורדים, מלווים בסלסולי חליל בקצב שונה. אכן - מוסיקה.

בחוצפה האופיינית כל כך לאמצעי התקשורת נגשתי ודרשתי את חיותה, מנהלת המכון. מצאתי אותה במשרד קטן, מוקפת בעיות. "להתראיין? ברצון. רק רגע." צלצל טלפון - מישהו מבטל שיעור. מורה נכנסת ומבקשת שיחה עם הורים הלוחצים יותר מדי. מורה אחר מבקש מקום איכסון לדגים שקיבל במתנה מתלמיד (!). טוב - מתחילים. - ממתי קיים המכון?

"ההתחלה היתה לפני כמה שנים כשיהודה לוי היה רכז המוסיקה מטעם המועצה האזורית. הוא הקים מין "סוכנות תיווך" בין מורים ותלמידים, ושלח מורים לכל המשקים שביקשו. היה לו חצי משרד (יחד עם רות יבין של ו.הבריאות). הוא הכין את התשתית. לפני כ-4 שנים קיבלנו כאן חצי בניין והתחלנו להביא מורים ותלמידים הנה. במשך הזמן שופץ הבניין השלם, ובאים אלינו מורים מכל חלקי הארץ. השנה יש לנו 400 תלמידים." - מה היתרונות בריכוז כל הפעילות?

"זה מדרכן לשמוע מעבר לקיר כלי אחר. יש אפשרות לארגן אירועים משותפים. גם לתלמידים וגם ימי עיון למורים השונים. (בפסח יש יום עיון למורים לפסנתר). אנחנו גם מארגנים שבוע של קונצרטים שבהם המורים מנגנים בפני התלמידים. בסוף השנה אנחנו מזמינים בוזנים ברמה גבוהה (חברי הפילהרמונית וכו') שעורכים מבחנים וגם "סמינרים". - איך מתקבלים למכון?

"בכל משק קיים רכז מוסיקה (אצלנו שרה ד. - המערכת) והפנייה היא דרכו. מתקבלים לנסיון מתחילת שנה הלי-מודים עד חנוכה. אחרי זה מתחייב התלמיד להמשיך עד סוף השנה (וגם המשק מתחייב לשלם...)" - באיזה גיל את ממליצה להתחיל בנגינה?

"יעד כמה שיותר מוקדם. אני רוצה להדגיש כאן דבר חשוב מאוד. אנמנס הקשר הרשמי הוא עם המקשר, אבל אני עומדת על קשר ישיר גם בין ההנרים והמורים, כי אני בטוחה כי הצלחת התלמיד היא פונקציה של מעורבות ההורים. תדגישו."

- הדגשתי. איזה כלים לומדים כאן?

"כל הכלים. יש לנו גם קבוצת חליליות וקבוצת מנדולינות. בשנה הבאה אנחנו מקווים להקים גם קבוצת מפותחות."

- האם לומדים כאן גם מבוגרים?

"יש גם מספר מבוגרים - אבל זכות קדימה לתלמידים, בגיל בית הספר. רק אם נשאר מקום פנוי אנחנו מקבלים מבוגרים."

- מתי מתקיימים השיעורים?

"בעיקר במשך הבוקר, כי הרבה מן התלמידים נמצאים אז בסביבה בבתי הספר האזוריים. לשיעורים אחרי הצהריים אנחנו מזמינים בעיקר תלמידים מהמשקים הקרובים!"

- האם יש תוכניות לעתיד? לפיתוח?

"בשנה הבאה אנחנו רוצים להרחיב את המגמה למוסיקה לבגרות - אבל תסלחי לי. יש לי עכשיו ישיבה..."

ובדרך החוצה זורקת חיותה בן-ארי מעבר לכתף "אנחנו שכנים. אני מראש פינה. ואני אפילו לא קיבוצניקית".....

ולסיום, ביקשתי מידע משרה ד: על מספר הלומדים שלנו במכון. השנה לומדים 3 תלמידים:

קצי גולדברג - פסנתר
נואית ברור - חליל צד
רז מעין - גיטרה. ועוד מספר ילדים הלומדים כעת באיילת השחר.

כן ירבו.

אנגה

נעימו! ♥ !

מחסן הילדים מבקש:

על ההורים להביא את בגדי הקיץ של הילדים לסלמון חדש. אנו מבקשים לשים את הבגדים של כל ילד בשקית נפרדת.
נא לוודא שאכן הבגד מתאים. בגדי קיץ קטנים - נא להחזיר.
ושוב אנו מזכירים לכם: המחסן פתוח בימים א', ג', ה'. בשעה 18.00-19.00.

משנכנס אדר...

מחר, שבת, בשעות 12.00-13.30, תיפתח לחברים

חנות התחביבים
(אשר מוקמת במרפאה לשעבר)
מבחר גדול של פרקטים במחירים שלא ייאמנו!
היכינו למשלוח מנות

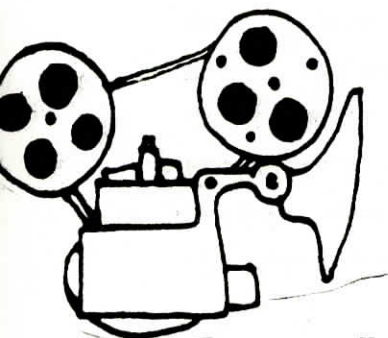

הערב אנו מתכבדים לארח אצלנו את יגאל סימון, אשר ירצה לנו על הנושא
מנהיגות פוליטית בשטחים

יגאל סימון הוא בעל תואר שלישי במזרחנות. היה נספח צבאי בלונדון בשנים 1981-83 ולאחר מכן סמנכ"ל מועצת פרי הדר ויועץ שר הביטחון לעניינים ערביים. כיום הוא מנכ"ל "הפורום הישראלי", ארגון שנוסד בשנת 1985, במטרה לקדם ולטפח קשר ישיר עם יהודי התפוצות. "הפורום הישראלי" הינו גוף אל-מפלגתי, המונה מאות מתנדבים מכל גווני הקשת החברתית בישראל ועם פעיליו נמנים אנשים מתחומי האקדמיה, העסקים והכלכלה, קציני צה"ל בכירים בסדיר ובמילואים, אנשי תקשורת ועיתונות, בעלי מקצועות חופשיים, עובדי מדינה ואישי ציבור. יגאל סימון נמצא בגליל העליון בימים אלה לשם ייסוד סניף של "הפורום" באזורנו.

מובטח לנו ערב מעניין, אקטואלי ומעורר מחשבה. הוא יתקיים הערב, ליל שבת, במועדון בשעה 21.30.

פִּינַת הסרט השבועי

שם הסרט: זעקת הנשרים - HAMBURGER HILL
בימוי: ג'ון אירווינג
משחק: אנטוני נארייל, מייקל פטריק, בואטמן.

עוד סרט בסידרת הגל החדש של סרטי ויטנאם, או סרטי "הגיהנום הירוק", כפי שהם מכונים. שהסרט "פלאטון" פתח להם שער. ג'ון אירווינג, במאי אנגלי שחי כבר שנים בארה"ב, ושם-עבר עשה את הסרטים "כלבי המלחמה" ו"יומנו של צב" (היה כאן עם בן קינגסלי וגלנדה ג'קסון). אירווינג מסתייע בבוגר ויטנאם כתסריטאי. הסרט מבוסס על מקרה מזעזע ואמיתי, שהתרחש במאי '69. כוחות אמריקניים יצאו לכבוש את גבעה 937, רק מפני שמישהו למעלה התעקש להפוך 600 נערים אמריקניים לקציץ-בשר. "פלאטון" בשידור חוזר עם הזעם והתהילה.

ו. (ויטנאם) סרטים

בתיאבון!

כבר מזמן לא הבאנו לכם מתכונים - אז בבקשה:

את המתכון המתוק גנבנו מ"נאות", עלון נאות מרדכי.
הפיקנטי בא מ"ניבנו"- עלון משגב עם.

אימפנאדס (מאפה צ'יליאני)

החומרים לבצק:

- 1 ק"ג קמח
- 1 חב' מרגרינה
- 1 כף אבקת אפיה
- 1 כפית סוכר
- מים קרים + מלח.

אופן ההכנה

מערבבים חבילה מרגרינה עם הקמח עד שמקבלים פרוורים.

מערבבים את הסוכר עם אבקת האפיה ומוסיפים לפרורים.
מוסיפים מים קרים עם מלח עד שהבצק נעשה רך.
להניח את הבצק לשעתיים במקרר.

חומרים למילית:

- $\frac{1}{2}$ ק"ג בשר טחון
- 8 - 10 בצלים בינוניים
- $1\frac{1}{2}$ כוסות מים
- $\frac{1}{2}$ כוס קמח
- $\frac{1}{2}$ חב' מרגרינה

הכנת המילית:

חותכים בצל לריבועים קטנים ומטגנים במרגרינה.
עד שמשחים מעט. מוסיפים תבלינים.

מוסיפים בשר בתוספת כוס מים ומבשלים.

מערבבים $\frac{1}{2}$ כוס מים עם $\frac{1}{2}$ כוס קמח ומוסיפים לתערובת.

מהבצק מכינים 30 כדורים ומכל כדור פותחים עלה
לא דק מדי. ממלאים בבשר המקורר.

סוגרים בצורת בורקס ומורחים בביצה.
אופים בחום בינוני כ-30 דקות, ואוכלים חם.

עוגיות שומשום עם פיצפוצי אורז

החומרים:

- 1 כוס גרעיני שומשום נקי
- 250 גר' פיצפוצי אורז
- 100 גר' מרגרינה
- $\frac{1}{2}$ כוס דבש
- $\frac{1}{2}$ כוס סוכר
- $\frac{1}{2}$ כוס טחינה גולמית

אופן ההכנה:

מכניסים לסיר (רצוי גדול) את המרגרינה
דבש, סוכר וטחינה, ומבשלים עד לרתיחה.
מוסיפים שומשום (שמחממים לפני-כן מעט
בתנור) ואת פיצפוצי האורז. ממשיכים
לבשל כדקה עד שתיים על אש קטנה, עד
שכל החומרים יתאחדו. מורידים מהאש.
משטיחים על תבנית וחותכים לקוביות או
משולשים. (להחזיק במקרר בקיץ).

שאלון - קבלת שבת (מחוק את המיותר)

- (1) שם החבר(ה)/משפחה: _____
- (2) האם את(ה), המשפחה משתתף(ת) בטקס קבלת שבת? כן/לפעמים/לא.
- (3) אם הנך בין אלה שלא משתתפים בקבלת השבת, האם הטקס מפריע לך; כן/לא.
סיבות: _____

- (4) האם עדיף לך שהטקס ייערך במועדון/באגף הגדול/באגף הקטן של חדר האוכל?
- (5) איזו שעת התחלה עדיפה לך? 19.00/18.45.
- (6) האם עדיף לך מקומות קבועים/ השיטה החופשית הנוכחית?
- (7) האם תוכן קבלת שבת נראית לך טוב/לא טוב,
קצר מדי/ארוך מדי/סביר.
- (8) האם השיטה של בחירת חומר ע"י כל משפחה טובה/לא טובה.
- (9) הערות נוספות והצעות: _____

את השאלונים יש למסר למזכירות הטכנית הבקדם.

ח ו מ ר י ל ח י מ ה כ י מ י ת (ח ל " כ)

וכיצד עלינו להתגונן

ינואר 1989

חבר יקר,

אני מזמן חפשתי הזדמנות וגם שיטה בכדי להביא לידיעת כלל האוכלוסיה את הדברים שלדעתי החברים צריכים וחייבים לדעת כדי להתגונן. עקב הפרסומת העולמית בנושא והועדה הבינלאומית בפריז, אני חושב שזוהי הזדמנות, ואני מקווה שהשיטה שבחרתי להשתמש היא שיטה מוצלחת בזה שאני אצליח להוריד את הפחד והחרדה הפסיכולוגית ההולך בדרך כלל עם רעיון של לחימה כימית.

קודם כל מהו חומר לחימה כימית

כשמדברים על חומרים כימיים אז אנחנו בעצם מדברים על גזים רעילים שונים, שהם מפוזרים באזורים מאוכלסים, היכולים להביא לאי נוחות האנשים ואפילו מוות. פעם ראשונה שהיה שימוש בחומרי לחימה כימית (חל"כ) היתה במלחמת העולם הראשונה. על ידי הגרמנים. אז השתמשו בגז כלור, ובגלל ידע שני הצדדים, גם בשמוש וגם בהתגוננות היו המון נפגעים. מאז, העולם התקדם, ועתה ישנם הרבה יותר סוגי חל"כ, אך יחד עם זאת חלה התקדמות בהבנת החומרים הללו וגם התגוננות.

איך זה מפוזר

ישנן כמה שיטות לשגר חל"כ, בפגזים, בפצצות, בראש-נפץ של טיל, או בשיטת איראסול, כמו שמרססים יבולים בשדה ומתנפץ באויר כטיפות זעירות, הגז עצמו קצת יותר כבד מהאויר כדי לתת לו נטיה לרדת למקומות נמוכים ביותר.

איך הגזים פוגעים בגופינו

השיטה העקרית לחדירת הגז לגוף, היא דרך דרכי הנשימה. זאת אומרת האף והפה, אך קיימת גם האפשרות לחדירת הגזים דרך העור, תלוי בסוגי הגזים שמשמשים.

מהי ההתגוננות הראשונית

במקרה ואתה נתפס בהתקפה פתאומית, ואין מיד ברשותך את ציוד המגן האישי, אזי עליך לפעול כדלקמן:-

- א. אל תישאר במקום פתוח, לתפוס מיד מכסה.
- ב. אל תרד למקלט או מקום נמוך אחר אלא למקומות גבוהים ביותר.
- ג. מיד כשנכנסת לחדר, סגור הדלת וכל החלונות ולאטום אותם.

..2..

זכור שהגזים מאד רגישים לתנאי מזג האויר, כגון: חום, ורוחות, ולא יישאר לזמן ארוך.

כל עוד שציוד המגן נמצא ברשותך, עם העזרה ראשונה, עם זאת הודעה בכלי התקשורת, רכב מצוייד עם רמקול, או פשוט הרגשה לא נוחה באף או גרון, או צריבה בעיניים.

ת ל ב ש מ י ד מ ס כ ת ה ג ז

צ י ו ד ה מ ג נ

ציוד המגן מגיע בשלושה גדלים:-

למבוגר, לנוער, ולתינוק. יש בתוכו הדברים הבאים:

א. מסיכת גז

ב. מזרק נגד גז עצבים

ג. אבקת טהור

ד. פדים דטריליים (נגד גז כוויות)

מסיכת הגז

זהו האמצעי החשוב ביותר בהתגוננות נגד חל"כ. המסיכה מגינה על כל מערכת הנשימה וגם על העיניים ועור הפנים, בזמן שהיא מאפשרת לך להמשיך לנשום, לראות לדבר ואפילו לשחות. המסיכה עשויה מגומי, עם פתח פליטה חד כווני, להוצאת אויר רע, ועם מסנן, לאפשר כניסת אויר טרי בלי לתת לגזים לחדור.

עם קבלת המסיכה, צריך לתרגל מייד את ההלבשה, ובאותו הזמן לבדוק אטימות..... איך עושים זאת?

מסיכות גז אינן עולות על זמן או משקפים

א. תוציא את המסיכה מהאריזה ושחרר את הרצועות בשני הצדדים עד הסוף.

ב. תפוס את הרצועות בשתי הידיים.

ג. להרים ולשים על הפנים ולהכניס קודם כל את הסנטר ואז להעביר את הרצועות מעל הראש.

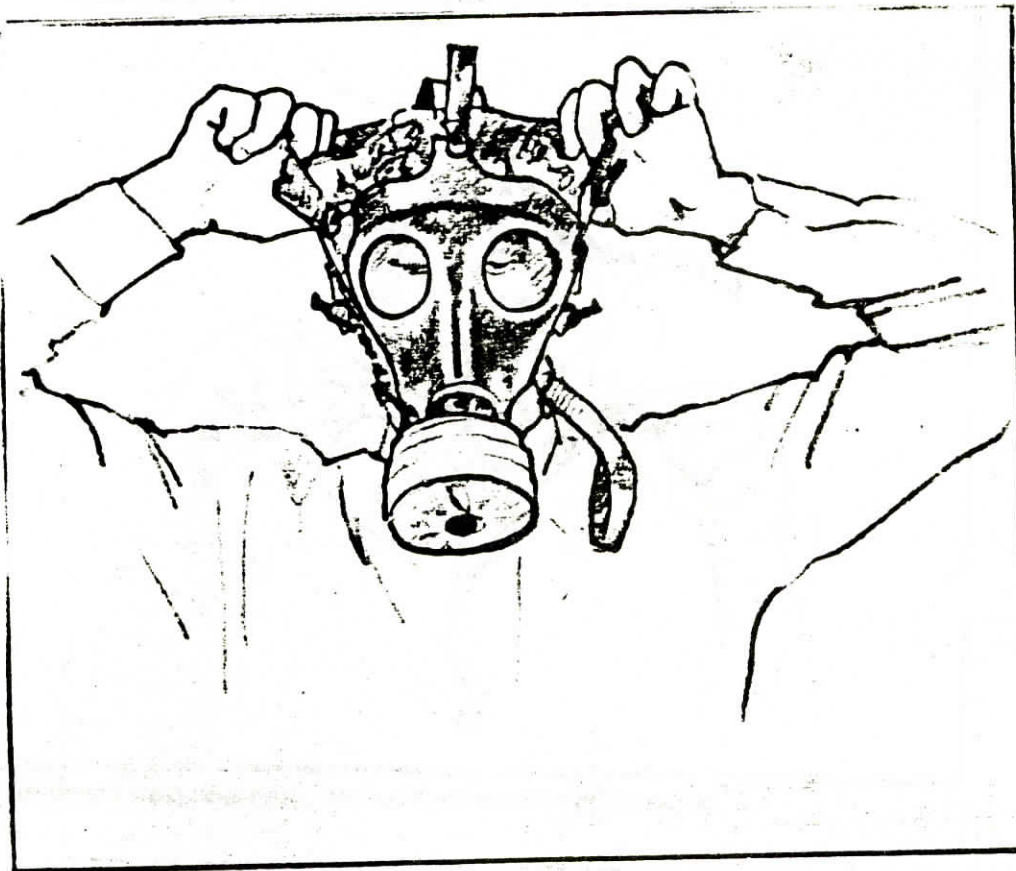
ד. תפוס את קצוות הרצועות והדקן כמה שאפשר.

ה. בדוק שהעיניים באות בדיוק מול החלונות של המסיכה.

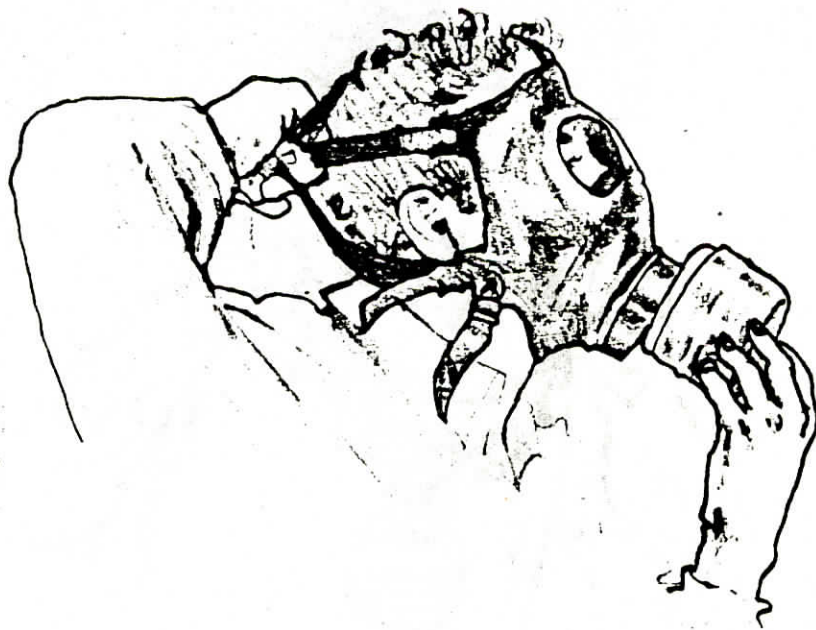
ו. כסה את מקום ההברגה של המסנן ואם אפשר לנשום, המסיכה בסדר.

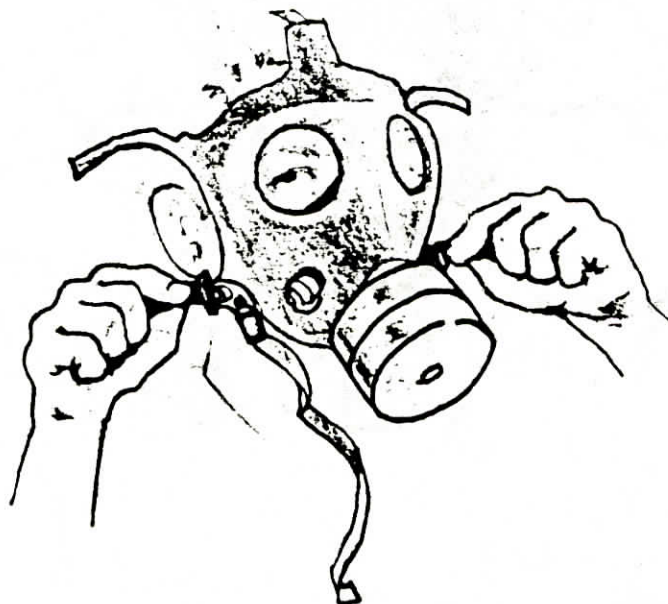
חבישת מסיכת המגן. צעד ראשון: שחרר את כל האבזמים והארך את הרצועות עד כמה שהדבר ניתן. החזק את הרצועות הצדדיות בידך, והרחק את הידיים זו מזו ככל האפשר.

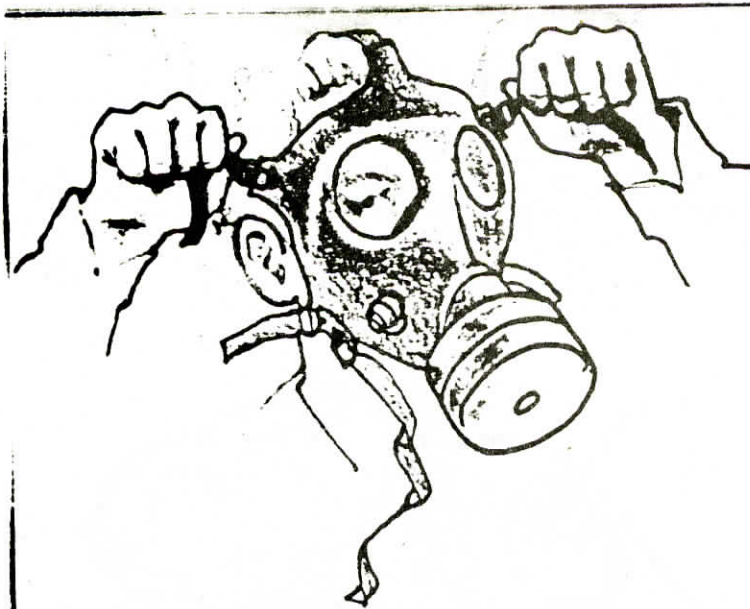
חבישת מסיכת המגן. צעד שני: הכנס את סנטרך לתוך המסיכה ומשוך את הרצועות לאחור.

חבישת מסיכת המגן. צעד שלישי: אחוז את המסנן בידך השמאלית ואת כיפת הקודקוד בידך הימנית וקבע את המסיכה במקומה. מתח את רצועת המצח במידה הדרושה.

חבישת מסיכת המגן. צעד רביעי: מתח את רצועות הסנטר במידה הדרושה.

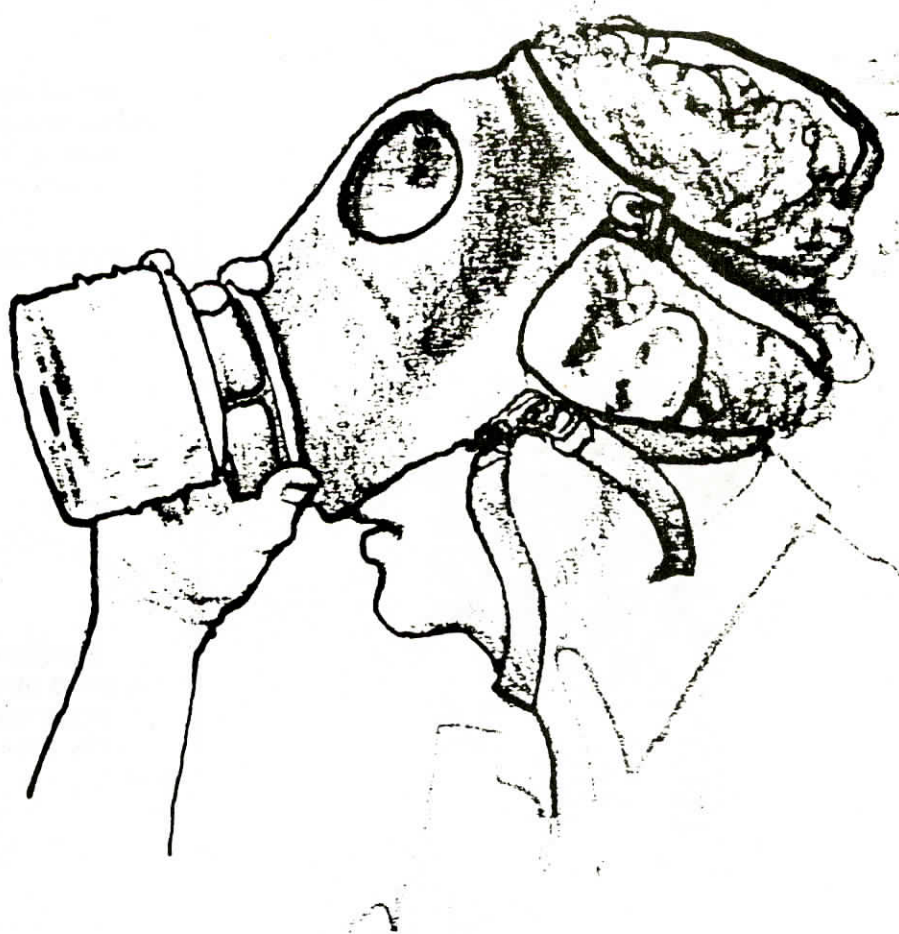
**חבישת מסיכת
המגן. צעד חמישי:**
מתח את רצועות
הרקה במידה
הדרושה.

**מסיכת המגן
תבושה בצורה
נכונה: העיניים
נמצאות במרכז
העיניות והקצה העליון
של המסיכה על המצח
ולא על השיער.**

בדיקת אטימות המסיכה: סגור בכף ירך את פתח המסנן (או פקק האימוגים, אם לא הרכבת את המסנן) ונסה לנשום. אם המסיכה נצמדת לפניך – היא אוטמת כראוי. אם נכנס אוויר – בדוק את הסיבה ותקן את הטעון תיקון.

הסרת מסיכת המגן. צעד שני: אחוז בבית המסכן והרם את המסיכה בתנועה למעלה ולאחור.

הסר את המסיכה

- שחרר את הרצועות הצדדיות בלבד. אל תשחרר את רצועת המצח.
- כפי שכבר תרגלת, משחררים את הרצועות על ידי הרמת האבזם המשונן בעזרת בוהן ואצבע.
- החזק את המסיכה בבית המסנן, הרם אותה בתנועה למעלה ולאחור והורד אותה מראשך.

דבר שני בציוד המגן זה מזרק אטרופין המיועד לפגיעת גז העצבים.
מסיכת הגז תמנע פגיעת גז עצבים החודר בדרכי הנשינה אך במקרה שנפגעת לפני שלבשת את המסיכה,
הסימנים הם: בשלבים הראשונים יש טשטוש ראייה, העיניים דומעות, נזילה מהאף, הפרשה מוגברת של הרוק.
בשלב מתקדם יותר, לחץ בחזה ובחילה, ובהמשך רעידות בכל חלקי הגוף.
אטרופין יכול להציל את חייו!!!

=====

איך להשתמש באטרופין

האטרופין בא במזרק אוטומטי בשלשה צבעים:
לבן - למבוגרים (מגיל 12 ומעלה) מכיל 2 מיליגרם
ירוק - לנוער (מגיל 3.5 עד 12) מכיל 1 מיליגרם
כתום - לתינוקות (מגיל 0 עד 3.5) מכיל חצי מיליגרם
פרט לצבע הגוף המזרק ישנן שתי טיפות, אחת צהובה ואחת ירוקה, הכיפה הצהובה הנצרה, והכיפה הירוקה
מגינה על המחלט.

הפעלה: להחזיק את המזרק בכף יד ימין עם הכיפה הירוקה כלפי מטה, ועם יד שמאל שלוף את
הנצרה הצהובה.

*להצמיד את הבגד לירך

*להביא את המזרק מול הירך ועם תנועה אחת ללחוץ בתוך הירך - להשאיר את המחט בתוך הרגל למשך
10 שניות ולוודא שכל החמר נכנס.

אחרי שהוצאת את המזרק, אל תזרוק, אלא לכופף את המחט בצורה של ח ולתלות אותו על הצווארון
או הבגד, בכדי שרופא יוכל לדעת שקבלת אטרופין כבר.

זה חשוב מאד

|=====

ישנם סוגים אחרים של חל"כ, המיועדים לפגיעות בעור,

הידוע ביותר בחומרים אלה זה גז כווייה.

גז זה פוגע בעוד וצורב פנימה, ההתגוננות הטובה ביותר נגד חומרים אלה זה להיות
או לפחות לדאוג שכל חלקי הגוף מכוסה עם משהו בלתי חודר, גומי או פלסטיק או משהוא דומה.
במקרה שכן נפגעת, אז יש לך אבקת טהור.

אבקת טהור - יחד עם פדים גזה זה הדבר האחרון שיש בכל ציוד המגן ועליך להשתמש
מיד במקרה של פגיעה בעור מחומרים רעילים.

פזר אבק על מקום הפגיעה עד שיש כיסוי מלא של האזור, והשאר שם כ-30 שניות. יש לתת לאבקה לחדור
לעור, תלוש פד גזה מחבילת הפדים ובעזרתו נער את האבקה מהאזור הפגוע. חזור על הפעולה פעם נוספת
ליתר בטחון.

אל תשכחו ההגנה הטובה ביותר להיות בבית

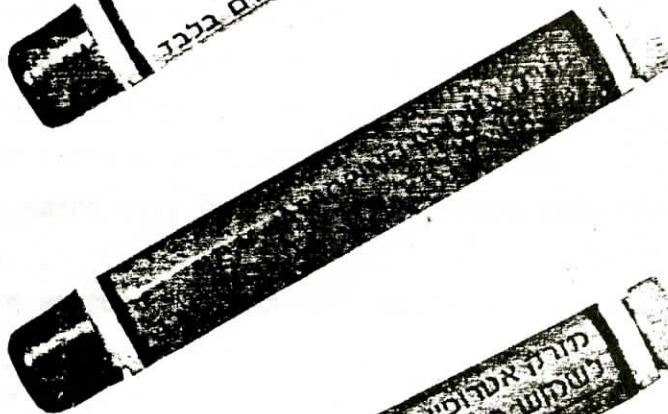
=====

מזרק האטרופין

מזרק לבן

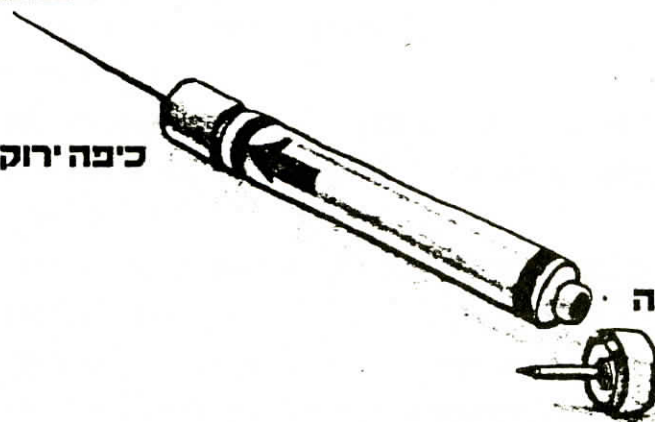
מזרק ירוק

מזרק כחום

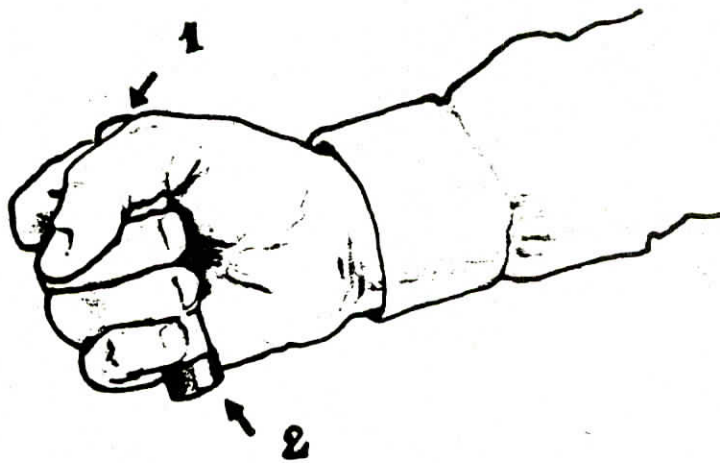

כיפה ירוקה

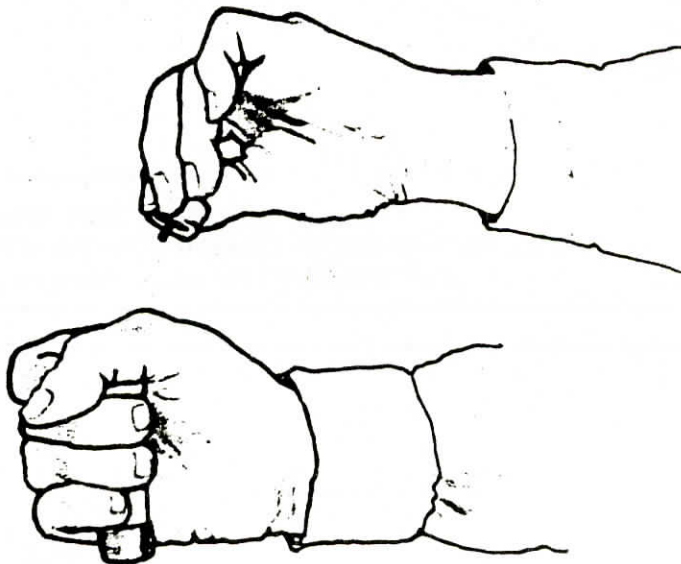

נצרה צהובה

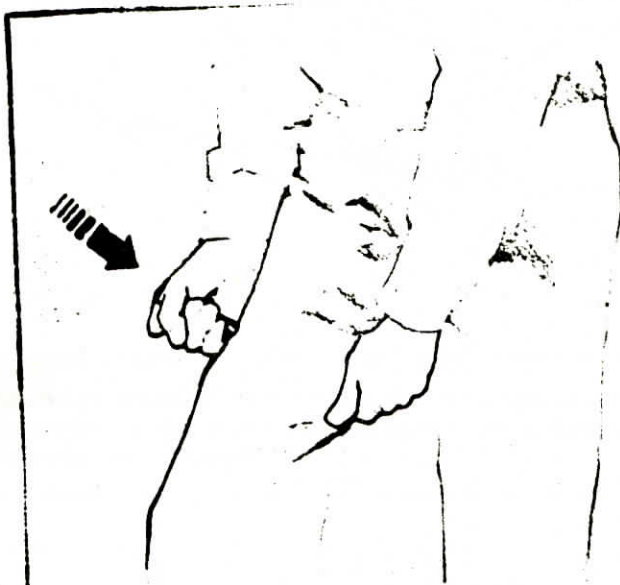
הכיפה הצהובה בקצהו האחד של המזרק היא הנצרה, המונעת הפעלה מקרית של המזרק.
הכיפה הירוקה בקצהו השני של המזרק מכילה את המחס, שתופעל אוטומטית כאשר המזרק יילחץ אל הגוף בכוח.

**הזרקת אטרופין
במזרק האוטומטי.
צעד ראשון:** אחוז
את המזרק בידך
הימנית כאשר הנצרה
הצהובה (1) למעלה
והכיפה היחקה (2)
למטה.

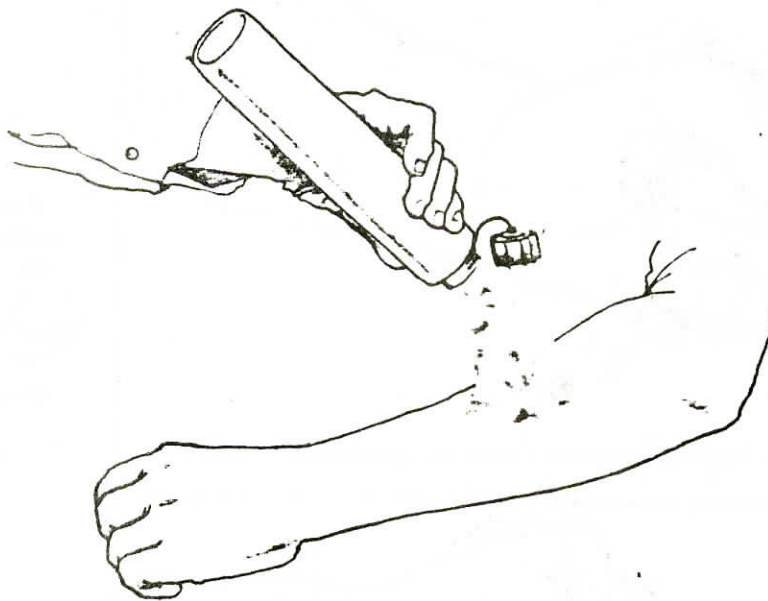

**הזרקת אטרופין
במזרק האוטומטי.
צעד שני:** שלוף בידך
השמאלית את הנצרה
הצהובה.

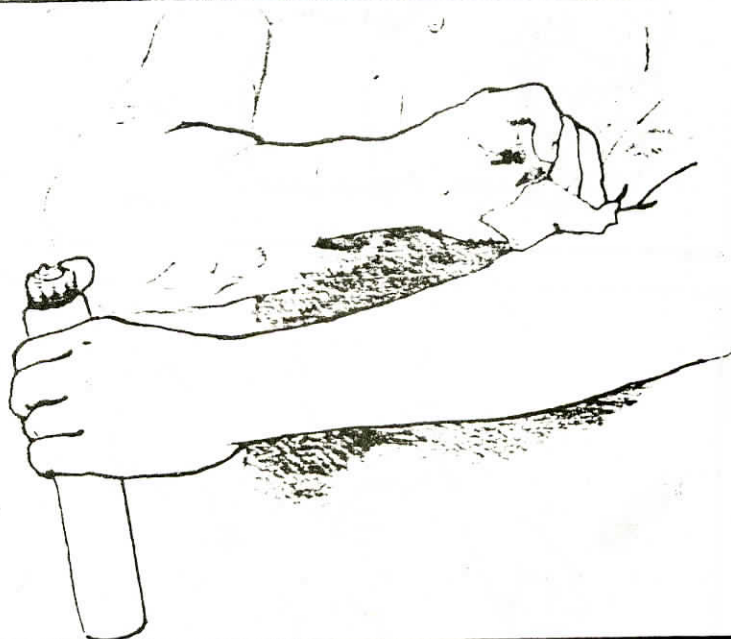
**הזרקת אטרופין
במזרק האוטומטי.
צעד שלישי:** מתח
את המכנס במקום
שבו אתה עומד
להזריק, הצמד את
הקצה היחוק של
המזרק אל שריר הירך
ולחץ את המזרק
בכוח אל השריר.
המחט תחדור אל
השריר אוטומטית.
השאר אותה במצב
זה במשך כעשר
שניות.

לחץ האבקת טיהור

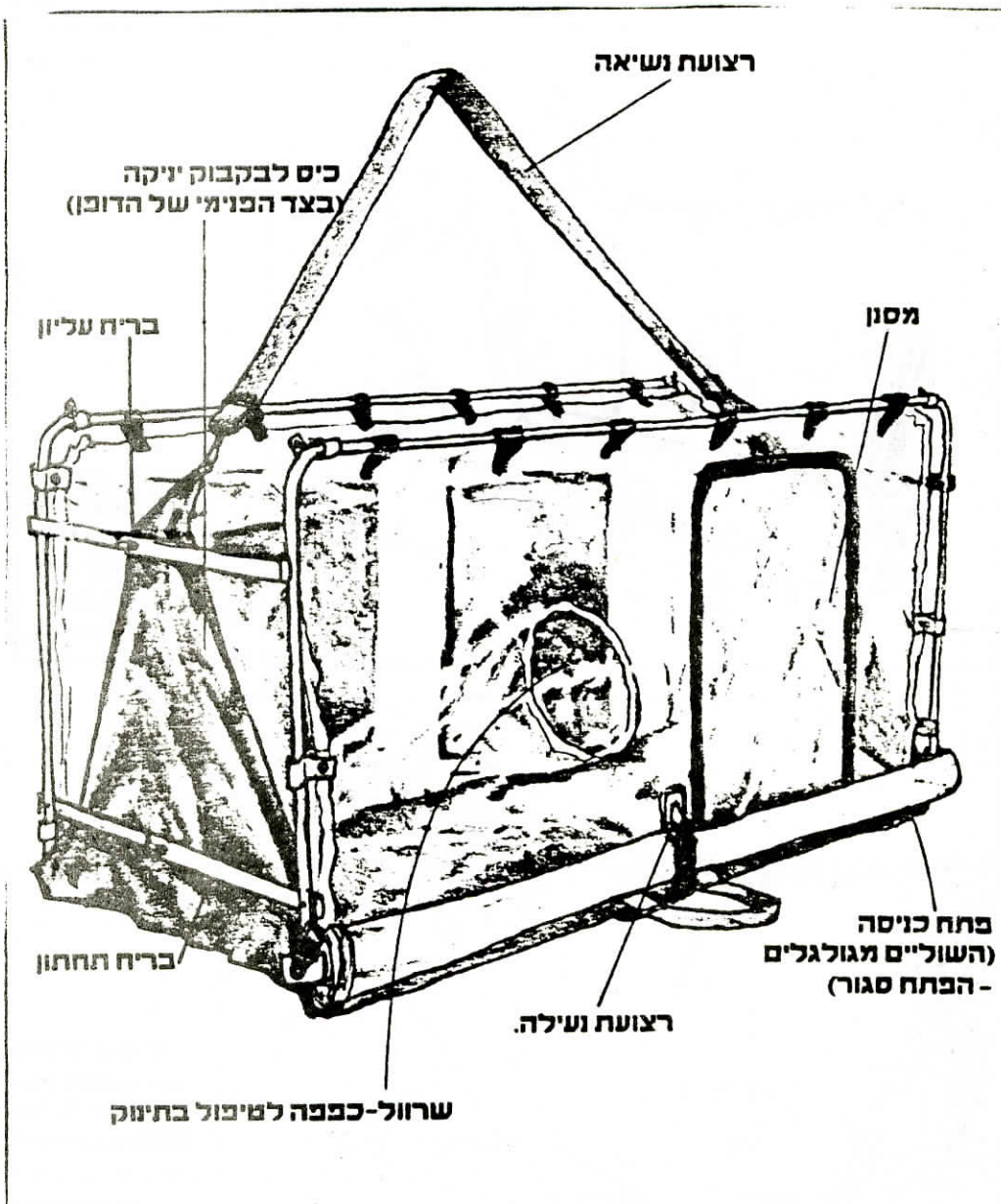
שימוש באבקת טיהור. צעד ראשון:

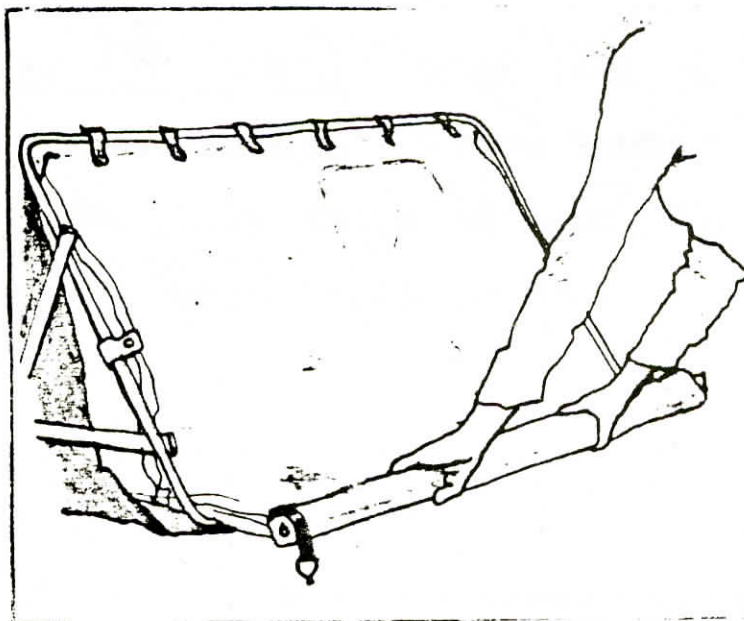
אם מופיעות על העור החשוף טיפות של חומר חשוד או אם אתה חש צריבה בעור - פזר על העור אבקה מהשפופרת, בכמות שתכסה את האזור הפגוע.

שימוש באבקת טיהור. צעד שני: פזר את האבקה על המקום הפגוע. המתן כ-30 שניות. אחר כך הסר את האבקה מהמקום בעזרת פד גאזה, בצורה שהחומר לא יפגע בגופך או באנשים סביבך (שים לב לכיוון הרוח!!)

מנשא מנחן אלף - מח"ט מיועד להטן אל בתינוק, הסמטא
 מכנסה התינוק ממש במכו, המח"ט מאפשר לו לנשום נוחות וקו
 דרך מסנן אדווה וקבוצה במקום אל מוסבה בטחן לסמטא צדק
 לריוח מיומז יטל עטכיל ומטפל בתינוק.

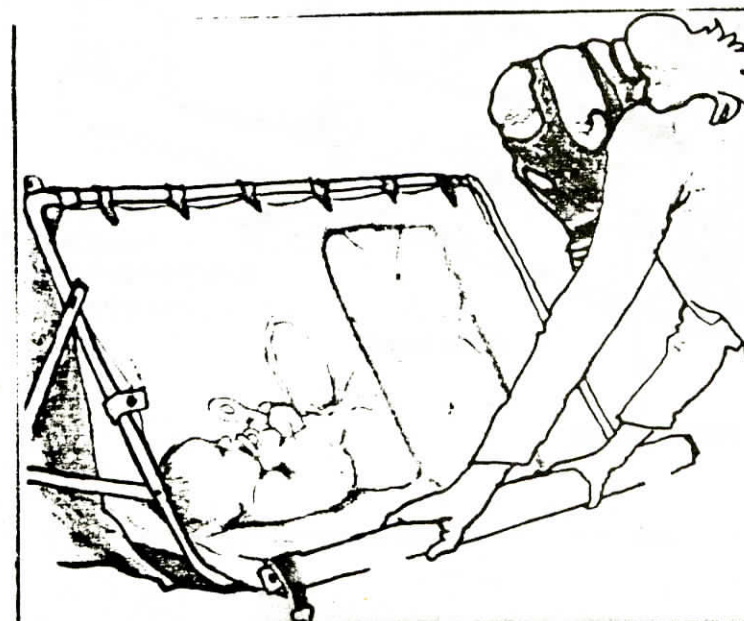

פתיחת הממ"ט.
צעד ראשון: פתח את התפסים המחזיקים את פתח הכניסה בצורה מגולגלת, ופרוש את היריעות המגולגלות אליו.

פתיחת הממ"ט.
צעד שני: הפרד בין סרגלי האטימה ותוכל להכניס את ירך פנימה בין שתי היריעות.

סבירת הממ"ט.
צעד ראשון: הנח לסרגלי האטימה להצמיד את יריעות הפלסטיק של פתח הכניסה זו לזו; גלגל את היריעות אל הממ"ט.

עד עתה דברתי הרבה על התגוננות בעזרת ציוד המגן. אך היכן הן, מתי נקבל אותן ואיך נקבלן??

ועדת המל"ח העליון בדיונים לפחות משך 10 השנים האחרונות לא הצליחה להגיע למסקנה בקשר להחלטה של חלוקת מסיכות אישיות לכל האוכלוסיה בארץ, ולכך סיבות טובות כלהלן:-

1. הגורם הפסיכולוגי
 2. היכולת של האוכלוסיה בארץ לשמור על ציוד המגן כפי שצריך
 3. הצורך לבדוק מפעם לפעם המסיכה ולהחליף המסנן ובכך הגיעו למסקנה של מחסנים אזוריים.
- המחסן שלנו שנמצא כרגע בשדה אליעזר עומד לעבור יום יום למחסן חדש שבנו בקבוץ עמיעד. שם יש כבר מסיכות לכל האוכלוסיה בכפר-הנשיא. כשיהיה חשש קטן ביותר של התקפה כימית נקבל הודעה לשלוח רכב להביא את כל מה שאנו צריכים. החלק המסובך ביותר זהו חלק חלוקת המסיכות למשפחות כאן במשק. השיטה המקובלת ברוב חלקי הארץ זוהי תחנת חלוקה.

תחנת חלוקה:

חייבת להיות:

- א. במקום מרכזי לכל אוכלוסיה
 - ב. עם אפשרות של גישה עם רכב.
 - ג. כניסה וגם יציאה נפרדים
 - ד. צוות מאומן מתחת לחדר האוכל.
 - ד. מחסן בגדים
- אם יש הצעות אחרות נשמח לשמוע כי לא קבענו באופן סופי, צוות הדרכה וחלוקה זה יותר קשה. אך מיד כשיתאפשר אני אבקש מהצבא לתת לי אפשרות לערוך תרגיל של תחנת חלוקה.

ניסיתי להסביר בשיטה פשוטה ביותר את נושא אב"כ והתגוננות בו. אני מקווה שהצלחתי, אך במקרה שיש לחברים שאלות נוספות, אפשר לפנות אלי ואני אשמח להשיב.

ג' ר' י

הנך חוזמן להתכנסות
לזכרם

של ברוך ובלה טל ז"ל

שתתקיים ביום שלישי ה-7.3.89

בשעה 16:00 אחה"צ

בגנין ועד הפועל, קומה ד'
רח' ארלוזורוב, תל-אביב

בתוכנית: דברים לזכרם של ברוך
ובלה טל.

חלוקת חלצות.

דוד מנדלסון ידבר על

מחקרו בהיסטוריה של

התנועה החלוצית

"הבונים" באנגליה.

תחבורה מהחשק תצא בשעה 13:30

שעה משוערת של חזרה בין 19:30-20:00

נא להישאר על הנסיעה ע"י המצביא

PARIS PAGE

NEWS OF THE WEEK

- * PURIM, although a little late this year because of two months of Adar, is definitely getting nearer. The motto of the Purim Party this year is "A World of Dreams". So, if you are that way inclined, dream yourself up a dreamy fancy-dress, and come to the party. More details next week - when we get them.
- * Three of our school-leavers have been chosen to take part in a delegation of young people visiting Poland this year: Anat Guter, Segalle Hadar and Yardena Sharky. They will stay there for just one week, visiting concentration camp sites, meeting young people, etc. This year all the delegates had to work extra hours in order to earn the money for their tickets. We hope to hear from them on their return.
- * This week Eric gave out a questionnaire, in order to find out what people want on Friday night: Kabbalat Shabbat? Seating arrangements as usual? Prefer to eat at home? We should get ourselves organised soon....
- * Jack Ben Nathan has been working very hard, giving the finishing touches to the stage in the new Hall. Apparently the wood used in order to get the stage up in time for the opening was damp, and cracks have appeared all over the darn thing. Jack has been stopping them up - not a very inspiring task I should say....
- * Once again, our best wishes to Mr. Emil Frank and to Pearl, who are still "representing" us in Safad Hospital. Hope to see you home soon.
- * Outside the green-houses you may see samples of the wooden containers with plants which we are thinking of marketing in quantity. They look attractive. Let's hope people in town will think so too!

Meanwhile, Shabbat Shalom, I N G E

28.2.89. Dear friends,

A few weeks ago, on a Friday evening I attended a lecture (in Hebrew) given by Yossi Asariah, from Ma'alot, on reflexology, accompanied by a demonstration of his system to relieve pains in the joints and muscles with the help of a few simple implements, which everyone can use by himself. -

Granted that the lecture was based on doing "business", (by the way, many members bought these implements.) I would nevertheless like you all to have the benefit of Yossi's demonstration, and a chance to acquire some of these wooden massage-tools. I myself bought two of them and can recommend them warmly!

Yossi seems to be ready to come and give a lecture in the afternoon, if there is sufficient interest to justify his coming here, some time in March.

Please sign and detach the questionnaire printed on the following page, and put it into my post-box (62).

Yours sincerely,

Rachel Man

P.S. I shall give you a simultaneous translation.

HAPPY BIRTHDAY

5/3 - 11/3/89.

- 5.3. Tamar Wolfen
6.3. Leanne Waller (Cohen - granddaughter)
7.3. Shie Whitham (!)
Eitan Mashiach (Cina - grandson)

- 8.3. Michael Erenberg
Dror Collins
Einar Nitzan

Noah Oren (Raines - granddaughter)
Arbel Beidak (Abb grandson)

- * 9.3. Michal Segal
Katty Goldberg
Janice Ben-Chaim

10.3. Frankie Glick

11.3 Tanya Barlow

HAPPY ANNIVERSARY

5.3. Irene & Nocky Shein

7.3. Elaine & Alan Easton

10.3. Galyah & Yonathan Tubis

QUESTIONNAIRE (see Rachel Man's letter overleaf)

I would like to attend a lecture on reflexology given by
Yossi Asariah, and a demonstration of his massage tools for
pain relief.

(signed) _____

FILM OF THE WEEK - HAMBURGER HILL

with Anthony Barreil, Michael Patrick, Boatman.

Vietnam again - the Americans don't seem
to be able to get away from it.

The film is based on a true inci-
dent, which took place in May
1969 -

One could call this a new version
of "Platoon" with all the anger
and the glory.

